

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2004, č. j. 15 Az 689/2003 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 18. 8. 2004, č. j. 15 Az 689/2003 - 18, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2003, č. j. OAM-8538/VL-07-C10-2001, kterým žalovaný žalobci neudělil azyl v České republice z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadá postup krajského soudu a stejně tak i žalovaného spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a to, zda je možno na jeho případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, tedy, že žádost o azyl byla stěžovatelem podána důvodně. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží, nebyl schopen zajistit si legálním způsobem prostředky na obživu. Pokud stěžovatel žádal o zajištění zaměstnání či sociálních dávek, byl státními orgány odmítnut. Z tohoto důvodu stěžovateli nezbylo než vycestovat ze země. Stěžovatel je přesvědčen, že právě s ohledem na shora uvedené je dán důvod k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných, kteří nemají žádné hmotné zabezpečení a domovská stát tuto situaci toleruje.

V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na čl. 65 metodické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, který uvádí, že k pronásledování může docházet nejen ze strany státních orgánů, ale taktéž může vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatel spatřuje naplnění důvodu k podání kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nemohl spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nepřihlédl k omezeným možnostem stěžovatele ohledně zajištění důkazních prostředků o persekuci v domovské zemi.

Stěžovatel se domnívá, že pro podání kasační stížnosti je taktéž dán důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když soud nesprávným způsobem přezkoumal předcházející správní řízení, respektive neshledal v tomto řízení procesní vady. Stěžovateli je vytýkáno, že sice uvedl konkrétní ustanovení správního řádu, které měl žalovaný ve správním řízení porušit, avšak již k těmto zákonným ustanovením nepřihlédl konkrétní skutkové důvody. Stěžovatel je přesvědčen, že i v tomto případě je krajský soud povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů. Dle názoru stěžovatele žalovaný porušil správní řád minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu, neboť není dostatečně odůvodněno. Tuto vadu, dle názoru stěžovatele, nelze odstranit a proto je nutné řízení před správním orgánem provést opakovaně.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí se způsobem, s jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Z hlediska skutkového pak soud zcela přehlíží situaci na straně stěžovatele, neboť tento svůj návrat do domovské země nepovažuje vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Při vycestování zpět na Ukrajinu ji hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že stěžovatel požádal v ČR o azyl bude podroben persekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Stěžovatel odkazuje na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Stěžovatel se tedy domnívá, že v jeho případě jsou naplněny podmínky překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, kterými se však žalovaný ani soud vůbec nezabývali.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně s ohledem na cizí státní příslušnost stěžovatele, z důvodu zajištění jeho přítomnosti v České republice, tak, aby mohl řádně uplatňovat svá práva u soudu, za situace, kdy azylové řízení končí doručením rozsudku krajského soudu, stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemným podáním ze dne 24. 2. 2005, kde popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a zároveň odkázal na obsah spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Žalovaný se domnívá, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Namítá, že v době odjezdu stěžovatele ze země byl nezletilý a důvody jím uváděné lze přiřadit k důvodům jeho matky (též žadatelky o azyl). Navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek stížnosti nepřiznat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 109 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 28. 8. 2001 na základě žádosti stěžovatele, v níž uvedl, že Ukrajinu opustil dne 13. 9. 2000, když následoval matku, která ze země vycestovala z ekonomických důvodů. Stěžovatel nebyl členem žádné politické strany nebo organizace a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. V pohovoru konaném dne 20. 11. 2002 stěžovatel uvedl, že matka v ČR již v listopadu 1999 příležitostně pracovala. Zopakoval, že matka opustila Ukrajinu vzhledem ke špatné ekonomické situaci. Z obavy před správním vyhoštěním vstoupil stěžovatel do azylového řízení. Jiných problémů ve vlasti neměl. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 26. 2. 2003 rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil stěžovateli azyl. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel opustil svou vlast spolu s matkou, která měla v zemi ekonomické problémy. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 nebyly dle žalovaného taktéž naplněny. Žalovaný neshledal existenci překážek vycestování dle § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě pouze obecně vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím žalovaného a uvedl, že do ČR přijel proto, že měl v zemi původy velmi tíživé ekonomické problémy. Požádal o udělení humanitárního azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, aniž by shledal námitky stěžovatele oprávněnými a ztotožnil se se závěry žalovaného. Proto žalobu kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl.

Výše uvedený rozsudek napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Tvrzenou nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právních otázky soudem v předcházejícím řízení, a to, zda je možno na jeho případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, tedy, zda žádost o azyl byla stěžovatelem podána důvodně. Stěžovatel je přesvědčen, že jsou u něj naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, když je pronásledován proto, že patří do sociální skupiny nezaměstnaných a od státu se mu nedostává žádných sociálních dávek. Stěžovatel opřel svá tvrzení o Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně o čl. 65. Pronásledováním se zde míní pronásledování nejen prostřednictvím úřadů nějaké země, ale rovněž pronásledování pocházející od nějakých složek obyvatelstva namísto úřadů. Pokud tyto úřady vědomě schvalují takovouto činnost nějakých složek obyvatelstva, lze tuto považovat za pronásledování pro azylové účely.

S názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Důvody udělení azylu jsou upraveny ustanoveními § 12 až § 14 zákona o azylu.

Dle ustanovení § 12 zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 2 odst. 5 cit. Zákona o azylu ve znění platném ke dni rozhodnutí se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly ekonomické potíže rodiny stěžovatele. Za této situace žalovaný v rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 v daném případě splněny nejsou.

Namítá-li stěžovatel, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nelze s ním souhlasit.

Udělení tzv. humanitárního azylu neboli azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu je věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele, protože na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel o azyl tudíž neudělením azylu z humanitárního důvodu nemůže být zkrácen ve svých právech. Institut „případu hodného zvláštního zřetele“ je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit či nikoliv, je výsledkem správního uvážení.

Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. Pokud správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v její zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Ekonomické problémy stěžovatele bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu nepostačují. Stěžovatel se nesprávně domnívá, že důvody, pro které opustil vlast, jsou ve vztahu k udělení humanitárního azylu relevantní.

V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. března 2004 č. IV.ÚS 12/04, ve kterém vymezil Ústavní soud institut azylu následovně: *„Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 azylového zákona, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité*

národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.“

Výše citované usnesení Ústavního soudu označilo kategorii „důvody zvláštního zřetele hodných“ s ohledem na skutečnost, že žádný tuzemský právní předpis ani Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod jej neobsahuje, za tzv. neurčitý právní pojem, jehož definování v právním předpise pro jeho povahu samu není vhodné, ba dokonce ani možné, a proto se zjištění důvodů zvláštního zřetele hodných odvíjí od hodnocení okolností konkrétního případu, z nichž pak příslušný orgán učiní závěr, zda tyto důvody existují. Špatná ekonomická situace, která stěžovatele v zemi původu postihuje, neimplikuje automaticky povinnost státu udělit azyl z humanitárních důvodů; jeho udělení musí být odůvodněno zvláštní situací stěžovatele zjištěnou z konkrétních okolností jeho případu.

Shodně s názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný rozhodl o neudělení humanitárního azylu v rozporu se zákonem. Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a své rozhodnutí taktéž dostatečně odůvodnil.

Pokud pak jde o v kasační stížnosti zmíněnou domněnku, že stěžovatel patří do „sociální skupiny **nezaměstnaných**“ a proto mu měl být azyl udělen, není možné s ním souhlasit. Takovou skupinu obyvatel ovšem jistě nelze označit za „sociální skupinu“ ve smyslu § 12 zákona o azylu. Definici pojmu sociální **skupina** se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2004, sp. zn. 5 Azs 63/2004 (publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS), kde určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 zákona o azylu vymezil jako skupinu osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Skupina nezaměstnaných pak za takto určitelný útvar označit jistě nelze, když její údajné definiční znaky jeví znaky určité nahodilosti a účelovosti.

Stěžovatel odkaz na čl. 65 Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka nedoplnil žádnými skutkovými tvrzeními a ani z obsahu kasační stížnosti, případně ze správního či soudního spisu nevyplývá, jakým způsobem by mělo znění uvedeného článku ovlivnit stěžovatelovo azylové řízení. Citovaný článek se zabývá pronásledováním, které se nemusí týkat jen kroků podnikaných úřady nějaké země, ale může také vycházet od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá závažné diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je úřady vědomě tolerují nebo odmítají, či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. V daném případě však stěžovatel vůbec netvrdil, že by byla pronásledován a poukaz na čl. 65 uvedené příručky je tak zcela nadbytečný.

Není tedy naplněn kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Námítka stěžovatele spočívající v kritice provedeního dokazování ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy žalovaný dle mínění stěžovatele nedostatečně provedl

dokazování a nerespektoval jeho důkazní nouzi ve vztahu k zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, není opodstatněná.

Stěžovatel namítanou vadu v dokazování nijak nespecifikoval, neuvedl, jaké další důkazní prostředky si měl žalovaný opatřit, jaké důkazy provést či k jakému závěru o skutkovém stavu měl dojít. Kritiku správního rozhodnutí nelze založit pouze na tvrzení, nejsou-li doplněna odkazem na konkrétní tvrzená pochybení. Taková tvrzení jsou soudně nepřezkoumatelná. Povinnost zjistit skutečný stav věci ukládá správnímu orgánu ust. § 32 zákona č. 71/1967 Sb. správního řádu. Dle citovaného ustanovení je správní orgán povinen opatřit si potřebné doklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vážne však na žadateli o azyl. Dokazování shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přesvědčivým, stav věci byl zjištěn spolehlivě, přesně a úplně, žalovaný i soud si opatřili potřebné podklady pro rozhodnutí, k dokazování použili všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, rozhodnutí vyplývají ze zjištěných podkladů a je dostatečně zdůvodněno. Skutková podstata má náležitou oporu ve spisech, při jejím zjišťování nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že by to mohlo ovlivnit jeho zákonnost. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Taktéž s tvrzením stěžovatele, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení před správním orgánem netrpělo vadou, kterou nelze odstranit, proto není nutné řízení před správním orgánem zopakovat. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody žaloby, které stěžovatel uvedl, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že rozhodnutí správního orgánu neodpovídá požadavkům stanovených v ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když je nedostatečně odůvodněno, a dále o námitku týkající se překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, tyto nebyly v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněny a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu